

Υγίαινε, ἔλεγεν αὐτὴ, ὑγίαινε· ἔμεινα παρὰ καὶρόν· ἀλλὰ τόσῳ φρόνιμος ὑπῆρξα ἕως τώρα, αἰτία τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ σὲ ἴδω μοναχόν, ὦ· ἦτον ἀπαράιτητος ἀνάγκη πρὸς ἀνακούρισιν βασιάνων μου νὰ ἀπολαύσω τὴν εὐτυχίαν, τῆς αὐτῆς ὥς ἐστέρησα αὐτὴ ἑμαυτὴν.

— Ὡ μὴ λυπεῖσθε διὰ τοῦτο! ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐπὶ τὴν εἰκόνα σας, οὐδὲ στιγμὴν ἤδυνήθη· να σὰς ἔχω ἐλευθέρως . . . εἰκὼν ἐυλογημένη! ἦτις μὰς συνδέουσα ἐπὶ τοῦ ὑπάρχοντος τὴν ψυχὴν σας τοῦ λογισμοῦ μου, τοὺς χαρακτῆρας σας καὶ τὴν τιμὴν μου . . . ὥς ὁ ἔρωσ ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ εἴσῃ εἰς μίαν μόνην ὑπαρξὴν ἀμφοτέρους.

— Ὑγίαινε καὶ πάλιν· ἦδη δύναμαι νὰ ὑπάγω νὰ μετὰ τῆς Αὐλῆς εἰς Βερσαλλίας καὶ νὰ ἐκπολιτικῇ ὅσον ὁ θεὸς θέλει καὶ ὅσον τὸ ἀδύνατον πνεῦμα μου δύναται· ἔχω τὴν καρδίαν εὐχαριστημένην.

καὶ ἐγὼ ἐπιστρέφω εἰς τὸ ἐργαστάσιον, νὰ σπουδάσω καὶ νὰ ἐκνογραφήσω τὴν ἱστορίαν, νὰ βαρύνω τὸν λογισμόν μου δι' ἔλκων τῶν μεγάλων ἀναμνήσεων, καὶ νὰ ἔχω παρ' αὐταῖς καὶ τὴν ἀναμνήσιν τοῦ ἐνός μου.

— Στάσου, φίλε μου· διὰ νὰ καταστήσω τὸν χωρὶς μας ἐπαρτήτων εἰς τὸ βλέμμα σου, παρὲς αὐτὸν κλαδίον τοῦ δένδρου, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔσταμα.

καὶ ὁρέπουσα κλαδίον θαλαρὸν ἐκ τοῦ πρώτου δένδρου τὸ ἔδωκεν εἰς αὐτόν.

— Ὡ! εὐχαριστῶ, εἶπεν οὗτος, περικλείων τὰ πόδια εἰς τὴν τῶν σχεδίων του, ἅτινα ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ, καὶ τιθέμενος αὐτὰ ἐπὶ τοῦ στῆθους του. ὁλοκρὲν τῆς καταστάσεως ταύτης, μοὶ φαίνεται ὡς ἂν ὄλκων τῶν μετ' αὐτὴν μελλόντων νὰ θαλῶσιν. καὶ τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον προηγείται τῆς ὥρας τοῦ ἔρωτος, τὸ ὁποῖον ἠξέυρει κάλλιον νὰ δέχεται τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ ὁδηγεῖ τὰ ἄλλα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἔρωτος.

— Ὡ; ὁ ἔνθους καλλιτέχνης ἀποκαλύπτει τὰς ὁδοὺς τῆς τέχνης καὶ τὰς ἐξηγεῖ εἰς τοὺς μετ' αὐτόν ἐκτεταμένους! προσέθηκεν ἡ ἱρῶσα γυνὴ, προσηλοῦσα τοὺς οφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ νέου ζωγράφου.

— Μέλω νὰ σὲ ἐγκαταλείψω, ἐπειδὴ πρέπει, Μαρία. Ἀλλὰ διὰ νὰ καταστήσωμεν τὴν λέξιν ὑγίαινε, ἔστω σκληρὰν, εἰπέ μοι, ὅτι θὰ σὲ ἐπανιδῇ.

— Ὡ! Ναι! ἀλλ' ὅχι πλέον μόνην μυτικῶς· ὡς ἂν ἔχω παρὸς σὲ παρὰ αἰσθημα φιλίας, καὶ διὰ νὰ τηρήσω τὸν ὅρκον τοῦτον, φρονῶ, ὅτι πρέπει νὰ ἀποφύγῃ τὰς εὐκαιρίας τοῦ νὰ τὸν λησμονήσω. Τὸ μᾶλλον βέβαιον εἶναι τοῦτο, εἶπε φωνὴ τις ὅπου τὸν ἀγάλλετο.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐξεβλεῖ κραυγὴν, ὥρμησε πρὸς τὴν ἑαυτοῦ κήπου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ φορεῖον τῆς.

— Κάποιος εἶν' ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὁ ζωγράφος ματαίως, οὐρῶν τὸ ξίφος του· καὶ εὐρεθεὶς ἐνώπιον τοῦ ἑαυτοῦ.

— Πρὸς Θεοῦ! τῷ εἶπεν, ἡκροάζεσθε!

— Ὅπισω! ὦρατε μου κύριε, βάλετε τὴν λεπίδα

σας εἰς τὴν θήκην. Διότι, ἂν τὴν μεταχειρισθῇτε, θέλετε προσενηθῇτε ἀκολούθως μεγάλην λύπην καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν σας καὶ εἰς ἐμέ.

— Ὡς, ὄθλιε!

— Ναι, εἰς τὸν ἑαυτό, σας, διότι δύναμαι νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος· εἰς ἐμέ, διότι εἶμαι . . .

Ὑψώσεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ πλάγιον καὶ ἐδείξε κίνημα ὡς ἵνα ἐπιληφθῇ ξίφους, ἂν καὶ εἰς τὴν θέσιν ταύτην, μόνον κομβολόγιον εἶχε . . . ἥλλαξεν ἑπειτα αἰφνιδίως τόνον καὶ εἶπε διὰ φωνῆς προσηκούσης εἰς μοναχόν.

— Διότι εἶμαι πτωχὸς τις ἱερωμένους, ζῶν διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ, ὑπηρετῶν εἰς τὸν ναόν του, καὶ δέσμενος ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν ψυχῶν.

— Λοιπὸν! ἀντὶ νὰ δέσσαι, ἀπαιτῶ νὰ σιωπῇς δι' ἐμέ, ἄλλως θὰ σὲ κάμω νὰ μάθης τί ἀξίζει ἐν κτύπημα τῆς λεπίδος αὐτῆς, καὶ ἂν μέλλω νὰ σὲ ζητήσω εἰς τὸ βάθος τοῦ μοναστηρίου σου, ἢ εἰς τὸ βάθος τοῦ ἄδου.

Ὁ νέος ζωγράφος, ὅστις ἦτον ὁ Ἰωσήφ Βιέν, ἐξῆλθε ταχέως τοῦ κήπου τοῦ Κεραμικοῦ διὰ τῆς πύλης τῆς Συνελεύσεως, καὶ περιμένων νὰ σημάνωσιν ἐξ ὧραι, ἐβάδισε ταχέως πρὸς τὸ ἐργαστάσιον, ὅπου δὲν ἤθελε νὰ παρατηρηθῇ ἢ βραδυτῆς τῆς ἐπιστροφῆς του.

Ἡ σκέψις αὐτῆς ἔδωκεν εἰς τὴν ὄψιν του ἡθος ἀνέυχον καὶ ἐμφορῶν. Ἐγγίζοντα εἰς τὸ ἐργαστάσιον, ἀξιοματικὸς τις τῆς χωροφυλακῆς, ἀκολουθοῦμενος παρὰ δύο στρατιωτῶν, τὸν ἐθεώρησε προσεκτικῶς, τῷ ἔφραζε τὴν δίοδον καὶ τὸν διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ ἀνακριτήριον· ὁ Ἰωσήφ Βιέν ἐκαπλαγεὶς καὶ θυμὸν πνέων ἐπίσης, ἠγαγκάσθη ὅμως νὰ ὑπακούσῃ τὸν ὠδήγησαν εἰς γραφεῖον δημόσιον, ὅπου ἔμαθε μὲ ἀνεξήγητον ἐκπληξιν, ὅτι ὁ Ἀντωνίου Λαμβέρτης ἐδόλοφονήθη τὴν πρωΐαν ἐκεῖνην καὶ ὅτι κατηγορεῖται αὐτὸς διὰ τὸν θάνατόν του. Ἀμέσως μετὰ ταῦτα τὸν ὑπέβαλον εἰς ἀνάκρισιν ὅπως μάθωσιν ἂν ἐμελλον νὰ τὸν φυλακίσωσιν.

Ἡ ἔνεκα τῆς ἀπωλείας τοῦ φίλου του διὰ βιαιότητος θανάτου ἀπελπισία, ἡ ἀποτρόπαιος ἰδέα τοῦ νὰ κατηγορηθῇ διὰ τὸ ἐγκλημα τοῦτο, εἶχον ἀπεικονίσει εἰς τοῦ χαρακτῆρός του ἐν τῷ μέσῳ βαθείας ὠχρότητος, τὴν ἀγανάκτησιν μεγάλῃς ψυχῆς προσβληθείσης. Ὁ ἀνακριτὴς συνεκινήθη ἐκ τῆς ἐκφράσεως ταύτης καὶ τῷ ἀνέφερε, μὲ τὸν ὀρεϊλόμενον τρόπον, τὴν καταιγίσιν, ἧς ἦτο τὸ ἀντικείμενον.

— Μὲ κατηγοροῦν διὰ τὸν φόνον τοῦ Ἀντωνίου Λαμβέρτη· δὲν ἔχω τίποτε ν' ἀποκριθῶ, παρ' ὅτι τὸν ἡγάπων ἐξ ὅλης ψυχῆς.

— Ἐν τούτοις, φαίνεται, ὅτι εἶχατε μετ' αὐτοῦ προσφάτως σφοδρὰς ἐριδας;

— Εἴμεθα καὶ οἱ δύο ἀρρωστωμένοι μὲ πάθος εἰς τὴν τέχνην μας, καὶ αἱ ἐλάχισται διχογνωμίαι εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἐπροκαλοῦν σφοδροὺς λόγους· ἀλλ' αἱ παραφοραὶ αὐταὶ δὲν ἐξετείνοντο μακρότερον τοῦ διαβατικοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ καλλιτέχνου· αἱ καρδίαι μας ταυτοχρόνως ἀνταπεκρίνοντο, καὶ ἡμεῖθα ἐγγὺς τῆς συμφιλίωσης.

— Ὑπῆρχεν ἀντιζηλία μεταξὺ ὑμῶν· συνηγωνίζε-